

Vildsvinejagt i Sverige

torsdag d.5.august 2010

Hele familien Hasfeldt var taget på ferie på Haggadal, vi skulle lige have lidt tid sammen inden Sophie skulle rejse et helt år til Sri Lanka, så vi havde planlagt hjemmefra, at vi bare skulle hygge, spille spil, gå på svampejagt, også selvfølgelig ud og kikke efter vildsvin.

Og ikke mindst på vores sædvanlige aften ture, hvor vi lige siden pigerne var små, havde kørt rundt, i området, og set på dyr der var ude, inden natten faldt på. Ture som vi alle 4 altid har nydt, når vi har været i Sverige. Da tøserne var små konkurrerede de om hvem der så det første dyr, og talte meget om at far skulle huske ikke at skyde mor dyret, for det var den der tog sig af lammene. Vi havde begge (Carsten og Stine) taget rifler med, bare for en sikkerhedsskyld, man kan jo ikke vide om vildsvinet skulle være på skudhold. Og begge tøser var lige så vilde som os efter at komme på vildsvine jagt. Cathrine den ældste har, gennem årene været med sin far på utallige af jagter, på både buk, elg og vildsvin. Den første morgen var alle 4 helt enige om at vi skulle i skoven for at tjekke, foderpladserne, og for at se om der overhovedet kom vildsvin i skoven på denne tid af året. Som regel opholder vildsvinene sig i dette område, gerne nede på og omkring markerne. Det eneste sted der var friske spor af svin var på "helikopterpladsen" alt foder var spist og der var frisk fod fra vildsvin. Det var lidt spændende, for jeg var nok klar over at Carsten som den garvede jæger og gentleman han er, ville sætte Sophie og mig i det tårn. Han selv og Cathrine ville så sætte sig i det tårn hvor der var en rimelig mulighed for vildsvin. Og sådan blev det, Sophie og Stine skulle sidde i "helikopteren", og Carsten og Cathrine ville sætte sig i 40eren, som tårnet hedder.

Vi var også ude for at se, på et af de steder hvor man havde prøvet at lægge foder ud til vildsvinene, for at se om det skulle være en mulighed, til en ny foderplads. Det var der, en skøn plads med en fin skovsø inde mellem træerne. Nede i søen lå den tønne hvor man havde fyldt foder majs i, vildsvinene havde simpelthen trukket den ud på dybt vand, så vi kunne ikke hente den ind, heller ikke selvom vi havde gummistøvler på. Da der helt klart var tydelige tegn til at vildsvin kom på pladsen, var der ingen tvivl om at vi her skulle, sætte en ny fodertønne op. Som man kan se, gik alle 3 tøser op i at hjælpe "den gamle" med det praktiske, og vi nød det, ikke mindst Cathrine, som altid er gået op i jagt med liv og sjæl.

Mens vi hjalp Carsten, så godt vi kunne, snakkede vi livligt om den kommende jagt, på vildsvin. Det var spændende på flere måder, for det første havde jeg ikke været alene på jagt så sent, og havde heller ikke skulle bruge lygte før, samtidig skulle jeg have min yngste datter med, som måske ikke syntes at det var helt så spændende.

Men her viste det sig heldigvis at jeg ikke behøvede at tænke på det, for var der en der gik op i jagt den aften, så var det Sophie. Vi måtte jo ud og se om vi kunne leve op til "Gryffe" som var et stort svin på 178kg skudt på reviret, for en del år siden.

Endelig blev det aften og vi skulle gøre os klar til jagt.

Vi blev kørt ud til tårnet kl. halv ni om aftenen. Vi var noget spændte, jeg havde som sagt aldrig været på vildsvinejagt alene før, hvor hele ansvaret lå på mine skuldre, det ville blive mørkt, og vi skulle sidde midt ude i den store skov i et tårn som er ca. 5 meter højt! Mig og min yngste datter, puha.

Efter at være kommet på plads i tårnet, sad vi og nød at aftenen gik på hel, mørket kom listende, med en masse lyde, og en dejlig kølighed.

Vi havde taget en kølig drik med og Sophie havde sine cigaretter, de kunne jo bruges til at holde myggene stangen med, og samtidig give en pejling på hvordan vinden opførte sig. Der var bare ikke nogen myg og heller ikke nogen særlig vind. J Vi var begge lidt "tændt" på denne nye oplevelse, tænk hvis nu der kom et vildsvin, det gibber lidt i en, også nu hvor jeg sidder og skriver om det! man kommer helt i stemning igen, dejligt hvornår kommer man af sted igen? Vi sad helt stille næsten ude at viske, det var utroligt intenst.

Da kl. var 22, gik fodermaskinen i gang, og vi var ved at lette fra tårnet, begge 2. hvilken forskrækkelse.

Da kl. var 22,15 hørte vi den første gris, Der kom et ordentligt grynt derefter noget larm og så løb den, den havde højst sandsynligvis fået fært, da den svage vind der var ligesom drejede rundt om hele stykket. (vi var sikre på at den mindst var på størrelse med Gryffe?)

Hold da op, vi kunne begge to mærke adrenalinet suse, bare ved at have hørt vildsvinet. Vi så den aldrig, hvordan ville det så ikke blive når vi så et vildsvin?

Ca. 10 min senere kom næste gris, nu var det totalt mørkt, men vi kunne tydeligt høre den lidt til venstre for tårnet, hvor vi også vidste at der var en veksler. Der gik ikke mange minutter før den også ØFFEDE, og forsvandt. ØV. Hjertet arbejdede igen på højtryk, det her var nervepirrende, spændende, minutterne kom og gik men intet skete.

Efter lidt tid blev vi enige om at vi nu var klar til at drage hjem, da der sikkert ikke kom flere grise den aften. kl. var blevet godt 23, og vi skrev til Carsten og Cathrine, om de ville samle os op når de var klar med deres jagt?

De svarede hurtigt, de havde ikke hverken hørt, set eller lugtet noget som helst, desuden var Carsten træt og havde siddet og nikket de sidste 30 min.

Indtil dette tidspunkt havde vi været stille som mus, det havde ikke gjort nogen forskel, så vi begyndte nu at sidde og små hviske lidt sammen, (vi var trods alt på vej hjem troede vi)

Sophie havde lige tændt en cigaret, og vi sad og viskede om hendes kommende tur til Sri Lanka, vi små grinede også, og var ikke specielt stille, da Sophie, griber ud og tager mig i armen og tysser på mig, (får gåsehud bare mens jeg sidder her og skriver, mit hjerte begynder faktisk at hamre og jeg er nu tilbage i tårnet det blev bare vildt spændende)

Vi hører tydeligt puslen, småsnøften og øf, nede i skoven lige neden for os, det er totalt mørkt, og alle lyde er bare så tydelige.

Vi bliver enige om at vi vil prøve at lyse ned i skoven, det kunne være at vi var heldige og se noget?

Jeg løfter riflen, og tænder lygten som er påmonteret og Sophie tænder sin håndlygte, og vi lyser samme sted, der nede i kanten af skoven er der 3 par øjne der kikker rundt, vi kan svagt skelne omridset af grisene, hold da op hvor blev det spændende, lige der er vi bare på jagt igen.

Hold k... hvor blev vi tændte, begge 2. vi slukkede lygterne, og er MEGET enige om at vi absolut ikke skal hjem på nuværende tidspunkt så Sophie sender Carsten en sms. Hun skriver bare VENT.

Han svarer tilbage at vi bare skal sende bud så vil de komme og hentede os, de ville køre hjem til hytten og vente der.

Vi sidder fuldstændig stille, med alle sanser uden på tøjet, og lytter, vi kan hele tiden høre vildsvinene, de pusler rundt nede i skoven, vi kan høre og fornemme at de flytter sig, fra højre mod venstre op mod fodertønden.

Efter ca. 10 min. tænder vi igen lygterne, og ser konturerne af dem alle tre højere oppe, alle tre par øjne, kikker øjeblikkeligt op mod lyset, vi slukker hurtigt igen, da vi ikke ved om de overhovedet reagerer på lyset, og måske vil flygte.

Der er mange meninger om dette, lige så mange meninger som der er jægere. Vi sidder nærmest med tilbageholdt åndedræt, og tør næsten ikke bevæge os, det er nu blevet SUPER spændende, og vildt intenst. Vi lader ca. 10-15 minutter gå før vi igen tænder lys, på dem. Nu er de ikke langt fra fodertønden, og vi slukker hurtigt igen, det lader slet ikke til at lyset på nogen måde afskrækker vildsvinene fra at komme frem til pladsen. Jeg aftaler med Sophie at vi næste gang, tænder lyset, og lyser på foderpladsen og kun der, så må grisene komme eller lade være. På nuværende tidspunkt lyder det som om der kører et gods tog inde mellem mine ører, og mit hjerte buldrer, bare derudaf. Jeg har lygte monteret på riflen og Sophie sidder med en stor lommelygte, begge peger lige ned på foderpladsen, jeg har taget sigte, og venter bare (jeg sidder her og bliver lige så kort åndet og tændt som den aften i den store mørke svenske skov, det var/er bare en helt unik følelse)

Pludselig kommer 3 grise ud fra mørket, og ind i lyskeglen, de går tæt sammen, og kigger sig søgende omkring, jeg har nu siddet ca. 10 min. og sigtet ned på foderpladsen. Nu kan jeg begynde at tage sigte på en af grisene, jeg prøver at få et godt hold men de står for langt fra tønden og i for lidt lys så jeg må væbne mig med tålmodighed lidt endnu. Det buldrer og brager i mit hoved og bryst. Jeg tror der går yderligere 10 min. før en af grisene (den gris jeg så skyder) går frem og står med højre side tydeligt ud for mig, på ca. 60m. afstand. Og der er ca. 5 m ned fra tårnet. Jeg har i mellemtiden prøvet at holde på øret, men jeg finder ikke nok ro, og føler at det er forkert hold. Jeg tager sigte på bladet, en smule lavt da jeg må tage forbehold for nakkebørsterne, så jeg ikke risikerer et tapskud. Der er rigtig meget der går igennem hovedet på en, på ganske kort, tid. (Dette skal bare lykkes for mig)

Den står helt fri for de andre 2 for første gang, jeg tager sigte, og holder, holder og holder, tænker vejtrækning, og ganske langsomt lader jeg pegefingern trække aftrækkeren ind, da skuddet går, bliver jeg ved med at holde sigtet. Sophie er ved at falde ned i bunden af tårnet, da jeg ikke når at varsko hende, (tænker overhovedet ikke på det på det tidspunkt). Kl. er 23,45. torsdag d. 5. august. Mundingsilden blænder mig totalt et sekund, men vi hører begge tydeligt at alle vildsvinene pisker af sted ned i skoven, men der er altså også en anden tungere tumlende, lyd. Da vi igen kan se og får begge lygter til at oplyse skudstedet kan vi se en stor mørk plet. Det må være schweiss, for den var der ikke før. Alle 3 dyr er pist forsvundet, mit hjerte hamrer, og jeg er ved at tabe modet, da pladsen er tom, men Sophie er slet ikke i tvivl, hun jubler nærmest, tillykke, tillykke mor du har skudt dit første vildsvin bravo. Jeg er stadig ikke overbevist, selvom sporet er tydeligt. Adrenalinet suser stadig rundt i blodet, og jeg er lidt uden for mig selv! På en super fed måde, og alligevel! Jeg føler at hele tårnet ryster, men det er bare mig.

Sophie vil skrive til Carsten, at de godt kan komme for mor har skudt et vildsvin, jeg er stadig ikke overbevist, om at grisen er død, (skørt med alt det schweiss) og siger at hun bare skal skrive at de skal hente os, det gør hun så. Havde jeg røget, havde jeg nok røget en 10 stk. mens vi ventede på at Carsten og Cathrine skulle komme. Hverken Carsten eller Cathrine havde hørt skuddet, så da de kom med bilen var de slet ikke forberedt på at vi skulle i skoven efter gris. Sophie var den første nede af tårnet, og fortæller at mor har skudt et vildsvin, hun er også helt oppe og køre, jeg kommer stadig lidt ved siden af mig selv, ned af tårnet med riffel, og siger til Carsten, at nu må vi på eftersøgning da den gris jeg havde skudt var gået i skoven, det er totalt sort rundt omkring os, og jeg tænker på de skræk historier jeg har hørt om anskudte vildsvin, puha...

Carsten er lidt forvirret: "Har du skudt?? Vi har overhovedet ikke hørt noget skud. "Ja, men så tillykke med den."

Vi går alle fire ned til skudstedet, hvor der ligger masser af schweiss, Carsten er med det samme helt sikker på at vildsvinet ikke er kommet ret langt, og ligger forendt inde mellem grantræerne. Vi følger et meget tydeligt spor, selv i det tætte mørke og med lommelygter, er blodsporet meget tydeligt. Vildsvinet har tydeligvis mistet meget blod. Midt i det hele siger Cathrine "jeg har mistet det ene brilleglas" alle stopper op og vi må lyse rundt om hende, vi finder heldigvis glasset med det samme, hun ser ingenting uden sine briller, så vi er rimelig heldige må man sige. (på mere end en måde)

Nå men vi bevæger os længere og længere ind i den tætte granskov, vi må kravle og mase os vej, utroligt at dyrene kan komme igennem.

Og endelig! Der ligger vildsvinet, død.

Jeg havde ramt den lidt lavt, men havde flækket hjertet og da kuglen gik ud havde den brækket dets venstre ben. Utroligt så sejlivet et vildsvin er! Tænk at den trods et flækket hjerte og et brækket ben, har, kunnet løbe.

Den havde ikke løbet mere end ca. 30 m. men i mørke og i det kuperede og nærmest ugennemtrængelige terræn, følte det som om det mindst var 100m.

Det blev en rigtig festlig og lang, aften/nat. Vi skulle brække og flå grisen, og jeg skulle selvfølgelig fejres. Og det blev jeg

Indsendt af: Stine Hasfeldt